Tuần trước, một người bạn đồng môn của LãoTui qua đời. Để chia buồn cùng tang quyến, LãoTui tạm ngưng chuyến vui một kỳ, Xin cám lỗi cùng các Cụ.
Tuần này, mời các Cụ tiếp tục **tạm cười** cuối tuần với LãoTui trong lúc thế giới vẫn còn nhiều khuấy động và bất an.
Các Cụ còn mạnh khoẻ ngày nào xin cứ vui ngày đó. Mỗi ngày tìm cho mình một vài nụ cười... ***Buồn ơi tiễn mi !!***

Một ngày không có tiếng cười
là một ngày lãng phí !!

Chúc luôn vui khoẻ, ngày ngày hạnh phúc và bình an !!
HK.

****

Sự thật trong cuộc sống....

Người tìm thấy sự bình an trong gia đình là người hạnh phúc nhất.

Tin vào sự bất tử của tình yêu có thể hàn gắn mọi thứ.

Tình yêu trong xa cách ví như ngọn lửa trong gió.
Gió thổi tắt ngọn lửa nhỏ và thổi bùng ngọn lửa lớn.

Đừng lo lắng khi thấy người khác đi quá nhanh,
cũng đừng dừng lại vì có người tụt lại phía sau.

Căn bệnh của đàn ông là họ thờ ơ với cánh đồng của họ
và đi nhổ cỏ trên cánh đồng của người khác!!

Có lẽ cái thành công duy nhất của người Cộng Sản là hủy hoại nhân tính,
để tạo ra những người Nga/Tàu/VN mới, không còn nhân phẩm.
Nữ văn sĩ Svetlana Alexievich

****

(Lại Thơ với thẩn....)

Thiếu nữ ngủ ngày

Hồ Xuân Hương

Mùa hè hây hẩy gió nồm đông
Thiếu nữ nằm chơi quá giấc nồng
Lược trúc biến cài trên mái tóc
Yếm đào trễ xuống dưới nương long...
Đôi gò Bồng đảo sương còn ngậm
Một lạch Đào nguyên suối chửa thông...
Quân tử dùng dằng đi chẳng dứt
Đi thì cũng dở, ở không xong.

Cô Hái Mơ

Nguyễn Bính

Thơ thẩn đường chiều một khách thơ,
Say nhìn xa rặng núi xanh lơ,
Khí trời lặng lẽ và trong trẻo,
Thấp thoáng rừng mơ cô hái mơ.
Hỡi cô con gái hái mơ già!
Cô chửa về ư? Đường thì xa,
Mà ánh trời hôm dần một tắt,
Hay cô ở lại về cùng ta?

Thơ vui

Mấy hôm độ ẩm tăng cao
Nên em chẳng biết làm sao khô hàng ?
Đem phơi thì sợ các chàng
Sờ tay mó máy chắc nàng ướt thêm
Thôi dùng máy sấy cho êm
Máy khô sạch sẽ lại thêm an toàn ….

Thường thôi mà...

Việc gì mà phải kêu ca
Tui đây cũng (bụng) bự giống bà đấy thôi
Khác chăng... đái đứng - đái ngồi
Nhưng tui đâu có nửa lời kêu van?
Vậy mà bà cứ oán than
Nào là khó nhọc khi mang bụng bầu
Nào là công việc bù đầu
Vậy mà vẫn phải lo hầu chồng con...
Thưa rằng bà được ăn ngon:
Gà hầm thuốc bắc lại còn giò heo
Sâm nhung, thuốc bổ... kèm theo
Còn tôi thì bụng đói meo ngồi dòm.
Bà đừng than vãn nỉ non
Đẻ xong nó lại gọn thon thôi mà!!
Còn tui bự mãi tới già
Bà suy nghĩ thử ai là khổ hơn?
Vậy nên bà hãy làm ơn
Từ nay đừng có dỗi hờn gì tui
Hãy chăm chia ngọt sẻ bùi
Động viên tui để tui vui nhé bà!

****

Cuối tuần cho não làm việc chút xíu:

Đổi vị trí 1 que để hai bên bằng nhau.
** Xin xem trả lời bên dưới.*

Tưởng chồng tôi

Đêm khuya, tên trộm đột nhập vào nhà nọ, hắn liền bị bà chủ nhà nện cho một gậy vào đầu, mạnh đến nỗi hắn lăn ra bất tỉnh.
Khi khóa tay hắn, viên cảnh sát trầm trồ:
- Cú đập hoàn hảo! Bà quả là một người dũng cảm!
- Anh quá khen! Tôi cứ tưởng hắn là lão chồng tôi đi nhậu về, chứ nếu biết hắn là trộm thì tôi đã sợ chết giấc rồi!

Ăn Bốc

Hôm nay tôi có dịp trò chuyện với một anh bạn người Ấn.
Anh ấy chia xẻ một quan điểm rất thú vị:
- Thói quen dùng đũa để ăn chung là không đúng. Dùng tay bốc mới là cách thưởng thức ẩm thực đúng điệu nhứt.
Theo anh ấy, bàn tay không bị giới hạn như bất kỳ dụng cụ nào, và đụng tay vào thức ăn là một nghệ thuật.
Ngẫm nghĩ cũng có lý. Cho nên….
Tôi quyết định tối nay đãi anh ta một món…. lẩu !!

Sinh Nhật

Một chàng trai trẻ đã có vợ, nhận được một cuộc gọi đêm khuya vào ba giờ sáng.
Điện thoại kêu liên tục, thanh niên chịu khó dậy, trả lời:
- Xin chào, ai đó?
- Là mẹ đây con trai, mẹ của con đây.
- Dạ mẹ, có chuyện gì vậy?
- Không con trai, mẹ muốn hỏi con có ổn không?
- Dạ Mẹ, con ổn, nhưng... Tại sao mẹ gọi cho con vào giờ này?
- Mẹ có làm phiền con không?
- Vào giờ này, dù sao cũng có.

- Được rồi con trai, mẹ sẽ để con yên. Nhưng mẹ muốn nói với con rằng 28 năm trước, con cũng đã làm phiền mẹ vào giờ này. Chúc mừng sinh nhật con trai của mẹ!!

Rồi bà ấy cúp máy.

Câu chuyện này, thực sự khiến bạn buồn, nó nhắc nhở chúng ta về giá trị của cha mẹ, sự quan tâm mà họ dành cho chúng ta bất cứ lúc nào, bất cứ khoảnh khắc nào...

Chắc chắn em sẽ chết

Một bà lão 80 tuổi, đột nhiên bắt đầu học bơi thay vì hàng ngày là đi bộ. Mọi người đều tò mò và hỏi bà:

- Tại sao bác lại đổi qua thích bơi lội?

Bà với vẻ mặt bất lực trả lời:

- Mỗi khi con trai và con dâu cãi nhau, cô ấy luôn hỏi con trai tôi: "Nếu mẹ anh và em té xuống nước thì anh sẽ cứu ai trước?" Vì không muốn con trai khó xử, nên tôi phải học bơi!

Mấy hôm sau vợ chồng lại cãi nhau và cô vợ lại hỏi câu hỏi cũ.

Anh chồng trả lời:

- Em không cần lo nữa, mẹ anh biết bơi. Mẹ sẽ cứu em.

Cô vợ giận dỗi:

- Không được, anh phải nhảy xuống nước, phải cứu một trong hai người.

Anh chồng trả lời:

- Vậy thì chắc chắn em sẽ chết... vì anh không biết bơi... và mẹ anh nhất định sẽ cứu anh trước.

Bà lão 87 tuổi "vượt ngục"

Sáng thứ Hai, khi cô y tá đi vòng quanh các phòng ở viện dưỡng lão San Gabriel để kiểm tra như thường lệ, thì chiếc giường của bà Leonor Wysocki đã trống trơn.

Bà năm nay 87 tuổi, đôi tay đã sưng tấy vì viêm khớp, mắt thì mờ đi nhiều, và ngay cạnh tên bà trên bảng theo dõi là một tờ giấy vàng ghi chú: "Cần giám sát đặc biệt: Có nguy cơ mất phương hướng."

Nhưng bà không hề mất phương hướng. Bà đã trốn đi.

Bà không nhờ ai giúp, cũng chẳng phải do sơ ý mà lọt ra ngoài. Bà đã lên kế hoạch cực kỳ tỉ mỉ: giấu sẵn ít tiền vào lớp lót áo khoác, tự tay chép lại một

tấm bản đồ và chờ đợi đợt sương mù đầu tiên của năm để biến mất không một tiếng động.
Vài giờ sau, cảnh sát tìm thấy bà... đang ngồi đối diện với biển cả, thong thả ăn một cây kem chanh. Khi hỏi bà tại sao lại làm vậy, bà chỉ trả lời:
- Bởi vì tôi vẫn nhớ mình là ai. Nhưng có vẻ như ngoài kia, chẳng còn ai nhớ đến điều đó nữa.
Người ta đưa bà về. Các nhân viên trong viện, người thì hú vía, người thì vừa sợ vừa buồn cười, khuyên nhủ bà nhẹ nhàng. Nhưng Leonor không hề hối hận.
Ngay ngày hôm đó, câu chuyện của bà bỗng chốc "lên xu hướng" trên mạng xã hội. Một tấm ảnh do người qua đường chụp lại cảnh bà cầm cây kem, đôi chân vùi trong cát biển được chia sẻ chóng mặt với dòng chú thích: "Bà ngoại đào tẩu, tìm tự do bằng từng miếng kem."
Hàng ngàn lượt bình luận đã biến bà thành biểu tượng của một điều gì đó lớn lao hơn. Bà không chỉ là một bà già nổi loạn. Bà là lời nhắc nhở rằng tuổi già không phải là một cái lồng, mà chỉ là một giai đoạn khác của cuộc đời. Và ở giai đoạn đó, con người ta vẫn khao khát được sống.
Vài ngày sau, một nhà báo xin phỏng vấn bà. Leonor đồng ý, nhưng với một điều kiện duy nhất:
- Tôi muốn cô hãy nói về cả những người khác nữa. Những người không thể trốn ra ngoài như tôi. Những người chưa hề quên chính mình, nhưng lại đang sống như thể đã chết rồi.
Bài phỏng vấn đó được hàng triệu người đọc. Bà kể rằng mình từng là thợ may, từng một mình nuôi nấng ba đứa con, rằng nhiều năm nay chẳng có ai đến thăm, nhưng bà không cảm thấy buồn.
- Tôi cảm thấy mình như bị... xóa sạch dấu vết. Như thể tôi không còn tồn tại trong mắt bất kỳ ai. Đó là lý do tôi bước ra ngoài. Để nhắc chính mình rằng tôi vẫn có hình hài, và tôi vẫn yêu bản thân mình.
Một tháng sau, một nhà xuất bản đề nghị bà viết hồi ký. Bà đáp:
- Tôi không muốn kể về những gì mình đã trải qua. Tôi muốn kể về những gì tôi còn muốn sống.
Và bà đã làm đúng như vậy. Cuốn sách mang tên: **"*Tôi vẫn chưa đi đâu cả.*"**
Từng chương ngắn trong sách là những mẩu ký ức, xen lẫn với danh sách những điều bà muốn thử: lái xe hơi, hôn một ai đó thật bất ngờ, học nhảy Swing, vào quán karaoke và hát nhạc của Édith Piaf. Nhà xuất bản đã in một dòng cảnh báo ngay bìa sách: "*Được viết bởi một kẻ đào tẩu khỏi chính mình để tìm lại chính mình.*"

Ba năm sau, bà Leonor qua đời tại nhà riêng, chứ không phải trong viện dưỡng lão. Chăm sóc bà những ngày cuối đời là một cô gái trẻ, người đã đọc cuốn sách của bà và tình nguyện đến ở cạnh bà.
Trên chiếc bàn nhỏ cạnh giường, vẫn còn một ly kem đang ăn dở và một cuốn sổ mở sẵn, ở trang cuối với dòng chữ: "Cái chết không làm tôi sợ. Tôi chỉ sợ mình quên mất cách sống mà thôi."

Làm sao cân được?

Trong cuộc thi Hoa Hậu được tổ chức ở Huế, một thí sinh tin rằng mình chỉ nặng có 46 kg mà không hiểu vì sao, ông MC lại nói lộn là 47 kg.
Bằng giọng Huế thật trầm, cô khiếu nại:
- Dạ thưa anh, lồn *(Xin lỗi. Nếu kiểm duyệt sẽ mất vui)* của em 1 kí.
Ông MC, vốn chưa quen nghe giọng Huế, ngạc nhiên, khựng người lại một chút, rồi nghiêm giọng giải thích:
- Điểm số của các thí sinh dựa một phần trên trọng lượng cả người, để tính xem ai mập quá, ai ốm quá. Điểm số ấy không dựa trên trọng lượng của từng bộ phận trong cơ thể.
Xong, ông gãi đầu, xuống giọng:
- Vả lại, cái ấy của cô…… làm sao cân được?

Vợ Chồng Cãi Nhau....

● Vợ tôi hỏi:
- Trên TV có gì lạ không anh?
Tôi trả lời:
- Có rất nhiều bụi, chắc tại em quên lau.
Thế là hai vợ chồng cãi nhau.
● Ngày mai sinh nhật bà xã, tôi hỏi bả muốn gì? Bả nói bả muốn một cái gì mới cóng, đi từ 0 tới 100 trong vòng 3 giây. Tôi mua cho bả cái cân nhỏ để trong phòng tắm.
Thế là hai vợ chồng cãi nhau.
● Vợ tôi khỏa thân đứng trước gương ngắm nghía 5 phút rồi bảo tôi:
- Sau hai mươi năm lấy nhau, em thấy mình già hơn, mập hơn và xấu hơn trước nhiều phải không anh? Em buồn quá, ơ.... anh nói gì đi chứ....
Tôi nói:
- Tuy vậy mắt em vẫn còn tốt như hai mươi năm về trước, 10/10.

Thế là hai vợ chồng cãi nhau.

● Kỷ niệm 20 năm cưới nhau, tôi hỏi bả muốn đi đâu.

Bả nói:

- Em muốn đi đến một chỗ mà từ lâu em đã không đặt chân đến.

Tôi nói:

- Ủa Em muốn vào trong bếp hả?

Thế là hai vợ chồng cãi nhau.

● Vợ tôi hỏi:

- Anh ơi cái quần xanh này có làm mông em to hơn không anh?

Tôi nói:

- Ừa, nhưng mà không to bằng cái quần trắng hôm qua.

Thế là hai vợ chồng cãi nhau.

● Giáng Sinh năm rồi, tôi có tặng cho bà già vợ một mảnh đất thật to rất đẹp, trong một nghĩa trang thành phố, để mai này bả có… đi thì có chỗ đẹp. Giáng Sinh năm nay, vợ tôi muốn biết tôi sẽ mua quà gì cho má của bả.

Tôi nói:

- Mua quà làm gì, quà năm rồi bà chưa xài tới mà mua quà mới chi cho tốn tiền.

Thế là hai vợ chồng cãi nhau.

● Tôi muốn mua một thùng Heineken giá 390 ngàn, bà xã tôi không chịu vì mắc quá.

Nhưng khi tôi thấy bả mua một lọ kem dưỡng da mặt cho đẹp, giá 750 ngàn thì nói:

- Em biết không sau khi hết thùng Heineken anh thấy em đẹp hơn nhiều…

Thế là hai vợ chồng cãi nhau.

● Khi đi ngang qua tiệm Walmart, tôi muốn mua 4 cái vỏ bánh xe hơi, Vợ tôi cằn nhằn:

- Anh mua vỏ bánh xe làm gì, anh đâu có xe đâu.

Tôi nói:

- Chứ hồi nãy em mua 4 cái "sú-chiêng" anh có cằn nhằn gì em đâu.

Thế là hai vợ chồng cãi nhau.

● Tôi nói:

- Sau ngày cưới em, anh thành triệu phú.

Vợ tôi:

- Em hãnh diện quá. Có phải nhờ em anh thành công không?

Tôi nói:

- Trước khi cưới em anh là Tỷ phú.

Thế là hai vợ chồng cãi nhau.

● Vợ tôi hỏi:

- Ngày cưới em có phải là ngày vui nhất đời anh không?
Tôi nói:
- Không! Chỉ là ngày vui thứ nhì thôi.
Vợ tôi:
- Chứ ngày vui thứ nhất là ngày gì?
Tôi nói:
- Là cái ngày em cuốn gói "dzề" bên má em 3 tuần. Giời ơi ngày nào cũng xỉn.
Thế là hai vợ chồng cãi nhau.
● Trước ngày lễ "Tình Nhân" vợ tôi nói:
- Đêm hôm qua, em nằm mơ thấy anh tặng em cái nhẫn hột xoàn, thế nghĩa là gì hả anh?
Tôi nói:
- Để anh!
Ngày lễ "Tình Nhân" tôi tặng nàng cuốn sách "Đoán điềm giải mộng".
Thế là hai vợ chồng cãi nhau.
● Tôi đăng báo: "Bán một quyển Tự Điển Bách Khoa Việt Nam, dầy 3.000 trang còn mới, giá rẻ 50 đôla. Lý do lấy dzợ tháng vừa rồi không cần nữa, có con dzợ cái gì nó cũng biết hết."
Thế là hai vợ chồng cãi nhau.
● Tôi hỏi:
- Tối hôm qua em đi đâu, suốt đêm không về?
Vợ nói:
- Em ở bên nhà con Phượng bạn thân em, đánh tứ sắc suốt đêm.
Tôi nói:
- Em học tánh nói láo từ hồi nào vậy? Anh ở bên con Phượng suốt đêm có thấy em đâu??
Lần này suýt chút nữa phải gọi xe cứu thương, con dzợ gì đâu mà dữ quá!!!

Tuổi già nhiều bác sĩ hơn bạn

Khi thợ đang sửa xe

Bia cho mùa chính thức … nhậu

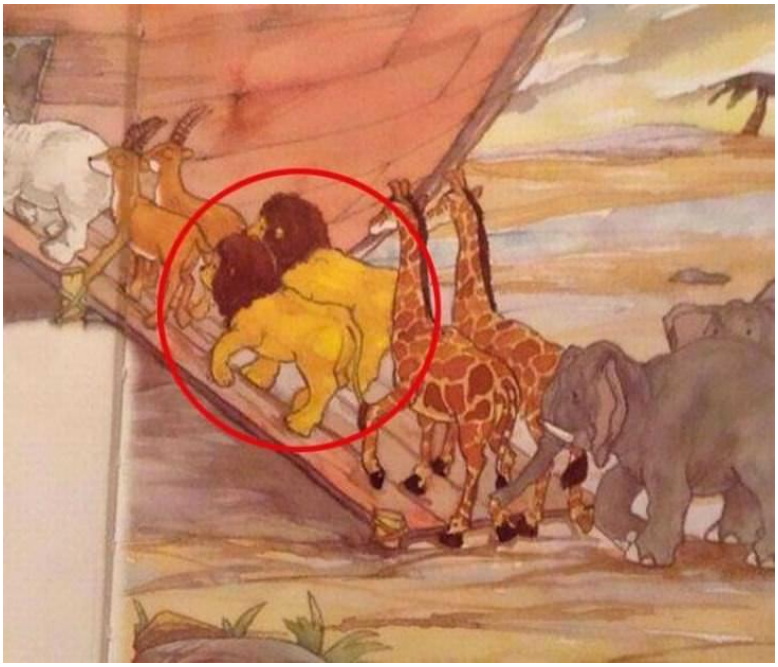

Có gì sai??

Dubai 1970
Sài Gòn 1970
Dubai 2016
hồ Chí Minh 2016
FB: TẠP CHÍ MỊ DÂN
Không có Đảng, Bác, sao có ngày hôm nay?